

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE DAMIÁNA

Budeme si na sebe postupně zvykat a chtěl bych být pro vás „dobrým pastýřem“ ...

100 LET DUCHOVNÍ SPRÁVY V TŘEŠTI

Před 100 lety spravoval třešťskou farnost dp. děkan a farář Jan Mrázek ...

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

vydavatel

Římskokatolická farnost Třešť

redakce

ThLic. P. Damián Jiří Škoda
Mgr. Květa Zažímalová (KZ)

další autoři příspěvků

Mgr. Jan Zach (Jan)
Jana Duchanová (JaD)

autoři fotografií

archiv P. Damiána - str. 3
Jiří Karták - str. 10
Šárka Kaňkovská - str. 14
David Zažímal - str. 16
archiv M. Kameníkové - str. 17, 19
archiv rodiny Hynkových - str. 18

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažímalová

typografická úprava

Mgr. David Zažímal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 190 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi a kolportéři
z bratrských farností

Vydáváno výlučně pro vnitřní
potřeby farností. Neprodejné.
Stanovisko redakce se nemusí
ztotožňovat s obsahem zveřej-
něných příspěvků. Anonymní
příspěvky nezveřejňujeme!

STR.	NÁZEV
3	Slovo otce Damiána
4	Rozhovor s ...
6	Příběh o maličkých a velkých
9	Nové působíště P. Krbce
10	Rumunsko - hory plné Boha
12	Tábor Lovětín 2018
13	Letní tábor Zlatomlýn
13	Katecheze Dobrého pastýře
14	15. + 12. JiTTrO hry
15	Škoda ...
16	Kalendář / Ze života farností
16	Kříž u pramene Dyje
17	100 let duchovní správy v Třešti
18	Vzpomínka
18	100 let duchovní správy v Třešti v datech

S LOVO OTCE DAMIÁNA

Milí farníci,

nacházíme se na začátku nového školního roku. Pro některé děti to jsou vůbec první dny ve škole. Všechno je tedy pro ně nové. Všechno nové je mnohdy náročné, ale může to být i velmi krásné. Také já patřím k nováčkům. Sice ne ve škole, ale v nových farnostech, s novými farníky, v novém prostředí. Také pro mne byl tento začátek dost náročný. Jednak si člověk zvyká na nové lidi, na nové výzvy v pastorači, ale také jsem musel žít delší dobu v provizorních podmínkách. Ale Bohu díky a díky vaší velké pomoci se podařilo udělat generální opravu koupelny, vyčistit a vymalovat celou faru. Jsem za to velmi vděčný. A byl bych velice rád, kdybyste se na faře cítili „jako doma“. Fara je sice především byt pro faráře, ale myslím si, že to má být místo, kde se můžou konat různá setkání. Od příprav na svátosti přes různá společenství, nedělní kavárny a jiné možné aktivity a příležitosti k setkávání se farníků. Budeme si na sebe postupně zvykat a chtěl bych být pro vás „dobrým pastýřem“, po vzoru našeho Pána Ježíše Krista. Abychom tedy byli spolupoutníky do nebe, abychom mohli vytvářet jednu velkou farní rodinu.

Začátek byl tedy pro mě a možná i pro vás trochu náročný, ale musím se přiznat, že byl také velice krásný. Potkávám zde mnoho duchovně krásných duší, ochotných pomáhat a podílet se v různých službách na životě farnosti a to nejruznějším způsobem.

Věřím a mám naději, že spolu budeme moci vytvářet plno krásných věcí pro Boží království a pomáhat dalším lidem nacházet cestu k Bohu, aby i oni ho mohli poznat a zamilovat si ho, a tak správně nasměrovat svůj život k cíli, který každému člověku Bůh předurčil, a tím je jeho láskyplná náruč.

Každý z nás jsme tedy také děti. Jsme milované Boží děti. A každý z nás se během našeho životního putování nachází mnohdy téměř jakoby na začátku, kdy se musíme učit novým věcem, nebo se učíme přijímat nové životní výzvy nebo etapy života. Například když někdo vstoupí do manželství, to jsou mnohdy mnohé nové věci.

Nebo když se narodí první dítě. Nebo když někdo po delší mateřské dovolené se znovu vrací do zaměstnání. Nebo zase jiný jde do důchodu. To jsou vždy nové výzvy života.

Vyprošujme si tedy do všech těchto „nových“ výzev života sílu, odvalu a důvěru v našeho Pána. Jistotu, že je s námi a že když ho s důvěrou a pokorou prosíme, že nám pomůže. Kéž si tedy vzájemnou modlitbou k tomu pomůžeme.

váš otec Damián

R OZHOVOR S ...

P. DAMIÁNEM JIŘÍM ŠKODOU

Otce Damiána jsme už ve farnosti asi všichni potkali. Poprosila jsem ho, aby nám prostřednictvím Věžníku o sobě něco sdělil, za což mu děkuji.

Začneme popořádku. Odkud pocházíte? Z jakého prostředí?

Pocházím z malé vesničky, která se nachází v Mariánském údolí poblíž Oslavan. Ta vesnička se jmenuje Padochov. Když se mě někdo ptá, kdy jsem se narodil, rád říkám, že jsem dítě školy. Jsou totiž dvě narození – jedno na tento svět, kdy na tom spolupracovali moji rodiče a Stvořitel, a to bylo přesně na konci školního roku. To druhé narození pro věčnost, kdy mě rodiče přinesli do Božího chrámu ke křtu svatému, abych se stal Božím dítětem, to bylo přesně na začátku školního roku.

Pocházím z početnější rodiny, mám pět sourozenců. Takže u nás doma bylo vždy veselo, k tomu přispívalo i to, že se v naší rodině vždy pěstovala hudba.

Internet mi na Vás prozradil, že máte hudební vzdělání. Na jaké nástroje tedy umíte hrát?

K hudbě nás zpočátku vedl hlavně dědeček, potom jsme studovali také na lidových školách umění a čtyři z nás mají také hudební konzervatoř. Také já jsem studoval jako střední školu konzervatoř v Brně v oboru trombón. Po ní jsem ještě studoval Janáčkovu akademii múzických umění v Brně, také v oboru trombón, ale tato studia jsem již nedokončil.

Během mého života jsem průběžně hrál na různé nástroje. Jako malý jsem hrál na zobcovou flétnu, poté na malý bubínek, na heligón, na klavír. Klavír jsem musel na konzervatoři studovat také jako druhý obligátní nástroj. Na akademii jsem obligátní klavír vyměnil za varhany. V té době už jsem také hrával v různých dechovkách, bigbandech, filharmoních, a tak vedle trombónu jsem hrával také na baskřídlovku. Začal jsem se také učit na kytaru. Můj dědeček mě v té době začal učit na

harmoniku, neboť on byl výborný harmonikář a tak trochu to chtěl někomu v rodině předat. Harmonika mě také zůstala do dnešních dnů. Nejvíce tedy dnes hraji na harmoniku...

Jak to bylo u Vás s cestou ke kněžství?

Jak jsem již zmínil, Janáčkovu akademii múzických umění v Brně jsem již nedokončil. Abych si dal trochu pauzu na dozrání mého povolání, zda dále pokračovat jako « muzikant », nebo zda je to něco jiného, co pro mě Bůh připravil, nastoupil jsem na náhradní vojenskou službu u Máří Magdalény v Brně. Když jsem dokončil náhradní vojenskou službu, tak mé rozhodování dozrálo a já jsem vstoupil do noviciátu Kongregace bratří Nejsvětější svátosti. K tomu určitě napomohlo i to, že v té době byl rektorem kostela sv. Máří Magdalény a představeným zdejší komunity P. Vojtěch Antonín Jeniš, jemuž duchovně za mnohé vděčím.

Jen možná ještě zmíním jednu malou perličku, proč jsem šel na náhradní vojenskou službu k Máří Magdaléně. Původně jsem chtěl jít na vojnu k posádkové hudbě Brno. Skrze mého biřmovacího kmotra jsem mohl kontaktovat přímo hlavního kapitána - šéfdirigenta posádkové hudby. Zkoušel jsem to asi čtyřikrát a přesto, že to bylo „po známosti“, tak to prostě nešlo, jednou mně řekl, že jim snížili stavy, jindy že už právě někoho vzal, jednou zase že na můj nástroj teď má hodně hráčů... Když to bylo počtvrté, tak jsem si řekl: Možná to Pán nechce... Tak jsem potom zkusil civilní službu u Máří a tam to vyšlo...

Nějaké roky jste prožil v klášteře. Můžete o tom čase něco říct?

Do noviciátu u petrínů (Kongregace bratří Nejsvětější svátosti – lidově se jim říká petríni podle zakladatele Václava Klementa Petra) jsem vstoupil v roce 1998. Noviciát jsem prožil na jihu Čech, v Českých Budějovicích. Po noviciátu jsem obdržel velkou milost od Boha a mohl jsem jít na studia filosofie a teologie do Říma, pobýval jsem

v mezinárodním semináři Maria Mater Ecclesiae. Zde studovali diecézní seminaristé z celého světa.

Po návratu z Říma jsem jako petrín působil na dvou místech, v Brně a v Českých Budějovicích. Když jsem byl v Brně, tak jsem působil jako kněz při kostele sv. Máří Magdalény a také k tomu jsme spravovali ještě dvě vesnice poblíž Brna, Moravany a Nebovidy. V Brně jsem působil čtyři roky. Poté jsem působil dva roky v Českých Budějovicích při kostele Panny Marie Růžencové.

Pak jsem přestoupil k bratřím dominikánům (Řád kazatelů). Dnes vím, že tento přestup nebyla Boží vůle, ale především má vůle. I když zpočátku bylo těžké si to přiznat. To potvrdilo také před nedávnem „vedení“ u dominikánů (tedy představení a různé rady, ať provinční či celohádová) a také Vatikánská kongregace pro řeholníky, když mě dispensovala od slibů. Tento dispens nabude platnosti, když mě, dá-li Pán, za tři roky brněnský biskup přijme do diecéze. Bylo by složité to zde asi všechno vysvětlovat a také náročně to pochopit. Když jsem se to snažil před rokem vysvětlit otci biskupovi Vojtěchovi Cikrlemu při přijetí do diecéze, tak mě zpočátku trochu nechápal, ale později mě řekl: „Damiáne, je náročné pochopit všechny ty okolnosti. Určitě to chápe Bůh a možná to pochopí tví nejbližší přátelé, ale všem to nevysvětlíš.“ To mně dodalo velkého pokoje a od té doby se to už nesažím vysvětlovat a беру to tak, jak to je. Za roky u dominikánů jsem Bohu vděčný. Prožil jsem tak mnohé velmi krásné chvíle, ale některé také velmi náročné. Byl jsem na několika místech: v Olomouci v konventu Neposkrvněného početí Panny Marie, v jižní Francii ve studijním konventu v Toulouse, poté v Praze u sv. Jiljí a poslední dva roky jsem prožil v Plzni.

Důležité pro mě je, že s petríny i dominikány žiji v míru a pokoji. Máme se rádi, mám mezi nimi mnohé přátele, zavoláme si, navštívíme se. Ve službě v diecézi jsem se v podstatě vrátil k tomu, jak jsem sloužil první roky u petrínů.

Chápu dobře, že Damián je Vaše řeholní jméno, které Vám zůstalo?

Ano, Damián jsem dostal v noviciátu u petrínů. U dominikánů k tomu ještě přibyl Maria. To proto, že u dominikánů už jeden Damián byl. Abychom se rozlišili, tak já jsem byl Damián-Maria. To jméno jsem si úplně nevybral sám.

Myslím, že jsem ho navrhl jako jedno z možných. Damián je podle svěťce Damiána de Veuster, „otce malomocných“. V té době jsem přečetl velmi krásnou knížku Otec vyhoštěných, která je životopisným příběhem vlámského kněze a misionáře Damiána de Veuster. Nějak mně byl tento světec blízký. Také se stala zajímavá příhoda, která mě tak trochu potvrdila, že máme „něco“ společného. Jednak tento světec rád hrál na harmoniku, tak jako já, ale také během noviciátu, jak to zachycuje autor knihy Wilhelm Hünermann, mu poslal tatínek šunku z prasnice. Můj tatínek, aniž by četl tuto knihu, udělal totéž. Od roku 1998 používám více Damián a také proto jsem si toto jméno ponechal a také si ho nechal zapsat do rodného listu. Doma mně většinou řeknou Jirko, ale většina mých přátel a farníků mě zná spíše pod jménem Damián. A já ho také více používám.

Hned se tedy nabízí otázka, jak chcete, abychom Vás oslovovali. V Třešti máme zažitě oslovení „pane faráři“. P. Cahovi teď jeho farníci říkají „otče Tomáši“, což se mu líbí mnohem víc. Proto ta otázka.

Je pravdou, že dávám přednost oslovení „otče Damiáne“. Připadá mně to více osobní. Ale pokud mi někdo řekne „pane faráři“, tak mu hlavu neutrhnu...

Ještě zpět k Vašemu studiu. Na internetu jsem viděla u Vašeho jména titul ThLic. Co všechno jste v Římě studoval a prý ještě studujete?

Celé mé teologické vzdělání jsem studoval v Římě na Ateneu Regina Apostolorum. Jednak to základní studium filosofie a teologie a po základním studiu jsem ještě studoval licenciát z dogmatické teologie, proto ono zmiňované ThLic. Abych toho neměl málo, tak jsem během základního studia studoval ještě master z bioetiky a během licenciátu jsem studoval ještě pro mě velmi blízkou duchovní spiritualitu na Teresianu. Ve studiu se snažím pokračovat. Momentálně studuji doktorát právě již zmiňované dogmatické teologie na téma Duchovní přijímání u Tomáše Akvinského, v Magisteriu církve a u jiných velkých teologů. A pokračuji na Regina Apostolorum v Římě. Studuji to dálkově, ale asi se během roku tak na dva týdny (jeden týden zřejmě v lednu a druhý v květnu) „vypařím“ do Říma, abych to mohl osobně konzultovat s panem profe-

sorem a také navštívil knihovny pro ještě případné materiály.

Věděl jste něco o Třešti, o její existenci, dříve, než jste sem byl poslán?

O Třešti jsem věděl. Znal jsem ji jako město betlému a betlémařů. A také jsem znal Vývoj Třešť.

Máte něco, čemu se v politice říká volební program? Nač byste ve farnosti rád dal důraz?

Chtěl bych být pro vás pro všechny, pro věřící i nevěřící, po vzoru Pána Ježíše dobrým pastýřem. Rád bych se věnoval všem věkovým kategoriím. Ale je pravdou, že jako velmi důležité vnímám věnovat se rodinám. Na rodinu je dnes veden největší útok, a to v různých směrech. Cílem je samozřejmě láska k Ježíši Kristu. Skrze Ježíšovo lidství, pronikání a spojování se s jeho Božstvím. A skrze Syna, v Duchu Svatém a pod jeho vedením kráčet jako poutníci do Otcovy milující náruče. Je pravdou, že mě je velice blízká mariánská spiritualita. Proto se často snažím přivádět po vzoru velkých svatých (sv. Ludvíka Maria Grigniona z Monfortu, sv. Jana Pavla II. a jiných svatých) k Ježíši skrze Pannu Marii. „Per Maria ad Jesum“ (Skrze Marii k Ježíši). Zde vidím také velmi důležitý svátostný život. Protože svátosti jsou pro nás prameny Božích milostí, tedy velkých Božích darů pro náš život s Bohem. Především život z eucharistie – živý Ježíš a s ním spojená pravidelná svátost smíření. Velmi důležitá je společná modlitba v rodině.

Máte vedle hudby ještě další záliby? Jak rád trávíte volný čas?

Nejvíce trávím volný čas hudbou, ale také procházkami v lese, v přírodě, nebo nějakým

případným sportem. Koupil jsem si kolo, tak doufám, že ho také budu trochu používat. Ale také návštěvou přátel a rodiny, nebo nějakou jinou kulturní událostí.

Je nějaké jídlo, které vám nedělá dobře? A jaké jídlo Vás naopak velmi potěší?

O takovém jídle, které mi nedělá dobře, zatím nevím. Doma jsme jedli všechno... Zpočátku jsem nejedl rajčata a olivy, ale i ty dnes miluji.

Jaké jídlo mě potěší? Nejvíce to, které je konané s láskou a je k tomu ještě chutné, i když to je přídavek. Daleko důležitější vnímám tu lásku, s jakou to někdo dělá... A když někdo něco dělá s láskou, tak je to většinou i velmi dobré.

Máte oblíbené heslo, moudro?

Už jsem jedno zmínil. „Per Maria ad Jesum“ - „Skrze Marii k Ježíši“. Nebo také rád používám heslo zakladatele petrínů „Vše pro Ježíše a Marii“, nebo heslo sv. Tomáše Akvinského „Contemplata aliis tradere“ - „Konteplované – rozjímané předávej jiným“.

A nějaké slovo na závěr? Lépe řečeno na začátek...

Kéž si společně pomáháme na cestě do nebe. Kéž se snažíme vzájemně se chápat, naslouchat si - já vám a vy mě a kéž se učíme hledat to nejlepší Boží „řešení“. K tomu budeme potřebovat velkou kupu trpělivosti, pokory, lásky a důvěry. Také je důležité se za sebe navzájem modlit. Vy za mě a já za vás, ale také mezi sebou navzájem. To nás často drží na správné cestě. A říká sv. Augustýn: „Lepší je kulhat na cestě, než jít sebejistě mimo cestu.“

Ludmila Koukalová

PŘÍBĚH O MALIČKÝCH A VELKÝCH A O TOM, CO MÁLEM ZAHYNULO

Včera Juda byl sklíčený. A přitom ten den začal tak dobře. Tedy dobře ne, spíš divně, ale dalo by

se říci, že ještě ráno se mohlo zdát, že to bude docela hezký den.

Juda časně vstal a šel na tržiště. Slunce vstávalo s ním a jeho stín byl předlouhý. Tam se postavil na obvyklé místo na pracovním plácku, kde vždycky čekal, až přijde někdo nabírat kluky na nějakou práci. Nedaleko stavěli stánek synové rybářů a tahali koše s nočním úlovkem a vedle zas stavěli jiný stánek děti pekařů a dalších řemeslníků. Juda se díval a občas zamával na nějakého známého, tržiště se zalidňovalo. Šel by někomu pomoci, ale bál se, že ho na plácku předběhnou jiní zájemci o práci, a tak se držel na svém místě. Ostatně stavitelé stánků byli kluci sehraní a spíše než o pomoc by stáli o jeho legrácky. Juda měl pověst šprýmaře, který měl nevyčerpitelný příliv nápadů jak někomu něco vyvést. Tvářil se jako nevině, ale každý se v jeho blízkosti musel mít na pozoru. Nápady to byly rozličné: Nabídl se třeba, že bude podávat šňůry na přivazování střechy stánku, podal dva tři kusy šňůr a čtvrtý kus nebyla šňůra, ale žížala. Jindy mezi podávané hřebíky zapletl suchý klacík. A k těm horším nápadům třeba patřilo, že podstrčil kamarádovu stoličku, když dosedal, nebo hodil mezi sušené říčky na pultě suchý kočičák. Dlužno dodat, že Juda nebyl výjimkou. Prostě uličník, co se protloukal světem sám a občas dostal za legrácky nařezáno. Ale taky dokázal vzít za práci a toho si okolí vážilo.

Tedy to zmíněné ráno stál na pracovním plácku a díval se po ruchu náměstí a čekal. Díval se, jak Tima z Kafarnaa od rybářů leze na žebřík s plachtou v zubech, aby ji přehodil přes napjaté lano. Když vtom se z nějakého důvodu žebřík zvrátil a Tima, jak byl na žebříku otočený, padl na zem naznak, jen to žuchlo. Juda měl chuť zatleskat, jak krásně Tima spadl, byl to skutečně neuvěřitelně rychlý a přesný pád, žuchl jako pytel, ale Juda netleskal, ani se nezasmál, protože mu bylo jasné, že ten pád může mít dost špatný konec. Vyrázil k ležícímu.

Tima ležel na zemi a chvíl se, měl vytřeštěné oči a zkroutčený obličej. Z prokousnutého jazyka mu tekla krev a vytékala z koutku úst. Rybářští kluci ho už už tahali a pokoušeli se ho zvednout, ale Juda jak příběhl, nedovolil jim to. Věděl, že člověk po takovém pádu může mít v těle démona, který do něj nárazem ze země skočí, a pokud se na všechno jde moc rychle a padlým začnete rychle hýbat, démon se rozzlobí a za nějakou dobu postihne nešťastníka zcepeněním, zkoprněním, bolestmi v hlavě a bude ho trápit až k brzké smrti. Musí se opatrně a jít na to jinak. Klekl si k Timovi a odstrčil kluky. Sklonil se úplně k bledému obličejí a šeptal mu: „Time, neboj se, to jsem já, Juda. Bude to dobrý. Bude to dobrý.“ A taky se modlil: „Neboj se, jen věř.“

A nato se obořil na démona: „*Duchu podzemní a zlý, ve jménu proroka Ježíše z Nazaretu Ti přikazuji, aby ses nepokoušel Timovi něco vyvést a dále ho trápit. Jinak ti povídám, že z tebe Nazaretský udělá prasečí bobek na dně jezera, jak se o tom vypráví, a do země se už nevrátíš!*“

Měl zvednuté ruce a křičel svou strašnou kletbu jednou, podruhé a potřetí, až viděl, že se Tima s hekáním zvedl z prachu, utřel si rukávem krvavou bradu a vyplivl červenou břečku.

„Ach, ech, eaaaach...Dost! Neječ už! Nebo mi prasknou uši! Eh, eh jsem to ale trulant...kdo mi to zvrhnul žebřík? To jsi byl ty, Judó?!“

„Blázníš? Zachraňuju tě tady, protože tvoji povedení bratříčci tě zvedali na nohy, a jak říkala moje babička, když někdo spadne na záda a kulí oči jako nafouklé tele, je lepší s ním nehýbat a nejdříve zahnat démona země. Takže mi spíš poděkuj, že jsi vstal sám. Brní tě ruce nebo nohy? Jestli jo, tak se tě ten mizera ještě drží a je třeba, aby sis zase lehnul na zem a já mu pohrozím, aby se tě pustil.“

„Eh, eh,“ hekal Tima. „A budeš zase ječet? Už mě raději nebrní nic, ale budou mě brnět uši. Jsem nešika trulant a démona nemám.“

„Co se to tady děje?!“

Vedle kluků stál mladší vysoký vážný muž. Měl dlouhé černé nestřihané vlasy a vousy a v očích mu blýskalo. Rybářovi kluci ho znali z Kafarnaa.

Kluci zmlkli a stáli obezřetně připraveni se uklidit, jen Tima si mnul naražená záda a hekal. Černovlasý opakoval otázku.

„Nic, spadl jsem,“ hekl Tima.

„Ale někdo z vás vyslovoval jméno.“

„Jaké jméno?“

„Mistrovo jméno.“

Kluci se obrátili na Judu.

„Já jsem zaháněl démona, aby nezcepeněl a nezkoprněl Tima, když už do něj vlezl.“

„Co ty o tom víš?! Co víš o demonech a co víš o Mistrovi? Jak si dovoluješ jenom tak oslovovat démona a jenom tak vyslovovat jméno Syna Člověka?!“

„Vyháněl jsem démona, protože jsem nechtěl, aby kamarád zhadrovalé. A Ježíš z Nazaretu je prorok a mění demony v prasečí hovínka a sype je do jezera pod Dáblovu skálu.“

Kluci se začali smát

„Mlč hlupáku!“ Černovlasý se nesmál.

„Syn Člověka je ... ale co ty s tím. Nemáš vůbec žádné právo brát si do huby Mistra a jeho jméno! Jenom ten, kdo se mu odevzdal, má právo vyslovo-

vat jeho jméno a vyhánět demony! Jenom ten, kdo je povolán a vyvolen a viděl jeho slávu, jenom ten, kdo poslouchá jeho slovo, jenom ten, kdo je čistý od světa, jenom ten, kdo mu opravdu věří, kdo věří, že On je ten, koho poslal Otec! Nikdy jsem tě neviděl chodit s ním a pochybuj, že bys kdy pochopil jenom nejmenší slovo jeho učení!“

Tim hekal a Juda se nedal:

„Já jsem jen vyháněl demona, protože jsem nechtěl, aby Tim zcepeněl a zkoprněl nebo zhadrovatěl, a babička povídala, že prorok Ježíš z Nazaretu je kabrák, že je to těžký kalibr na demony a že ho Adónaj poslal, aby nás vysvobodil od všech neřádů. A soused Achijáš povídal, jak se staly z démonů hovínka a jak je Ježíš Nazaretský...“

„Mlé!“

Černovlasý se sklonil k Judovi úplně blízko, díval se mu shora přímo do očí a prst mu zabodl do špinavé košile:

„Nikdy už podobné nesmysly nevykládej, když ničemu nerozumíš. Já vím, o čem je řeč. Byl jsem vybrán a Mistra znám osobně. O demonech nevykládej taky nic, protože nemáš tušení o jejich moci. Tvůj kamarád měl vyražený dech a je nesmírně nabubřelý si myslet, že bys svým hloupým pokřikováním mohl demona vyhnat. A jestli tebe nebo kohokoliv uslyším, že vykládáte tyhle hloupé nesmysly a berete si Mistra do nevytěžených papul, tak vám napráskám tak, že Vás budou vaši zabezdění příbuzní dávat dohromady!“

Černý mluvil jako hrom. Přestal ukazovákem tukat do Judovy hrudi, zaťal ji v pěst, zahrozil jí, otočil se, odcházel a černá hřiva kolem něj vlála jako prorocký plášť.

Juda se drbal za uchem, počkal, až vysoká postava zmizí za rohem a pak se ušklíbl.

„Nákej důležitěj. Opravdu asi nebude ten Nazaretský zase takový kalibr, když kolem sebe trpí takový pitomce a náfukey.“

Tima mu ale oponoval: „Vypadal jako člověk, co ví, o čem mluví. Věřil jsem mu to.“

„To se nevyklučuje. Ty si prostě přišť dáváš na žebříku větší pozor, já si zase budu hledět svého místa na pracovním plácku, kde už mně teď nikdo práci nedá, vykašlu se na tvé demony i na Nazaretského. A až budeš ležet a koulet očima jako tele, nechám tě nějakému, co ví, jak na to. A za peníze, co si vydělám, si koupím džbánek piva a jehněčí zebro. A když pak zkoprníš nebo zhadrovatíš, můžeš počkat, až půjde kolem Nazaretský, nebo někdo z těch jeho chytrolínů. Vopatruj se.“ A Juda ten den práci už opravdu nedostal a byl zklamaný, jak to všechno divně dopadlo.

Ale dneska práci dostal. Tahal v olivovém háji nedaleko Kafarnaa kameny. Majitel olivového háje se chystal vysázet kus nového sadu a chtěl nejdříve pozemek plotit před škůdci. A slíbil Judovi, že mu dá pět denárů, když rozebere starou zídku a přenesí kameny na hranice nového pozemku. Sedlák slíbil džbán vody a chleba a hrst fíků na den, a že mu zaplatí, až bude nová zídka stát. To nebylo zlé. Juda počítal, že by mohl mít práci za dva týdny hotovou. Zatímco rozebírání staré zídky probíhalo ve stínu oliv, nová zeď rostla na pláni, kde nebylo kam se schovat. Juda vymyslel plán, že bude pracovat i po západu slunce. Starou zídku rozebere ve stínu přes den a bude nosit kameny, kam dosahoval stín stromů, a po západu slunce je nanosí na konečné místo.

Po západu slunce se objevili u zídky háje lidé. Muži si posedali na zem a jeden z nich, štíhlý ramenatý vousáč jim polohlasem něco povídal. Juda jim nerozuměl a nevěšal si jich. Nevypadali, že by mu chtěli ublížit. Tahal kameny a funěl a skládal první řady nové zdi. Najednou sebou trhl. Cítil, že ho někdo sleduje. Otočil se a pár kroků od něj stál ten černovlasý chlap, co mu včera tukul prstem do prsou. Juda se rozhlídl, kterým směrem vyrazit pryč.

„Neboj se... neublížím Ti. Jak se jmenuješ?“ znělo to jinak než včera. Překvapivě mírně, ale ne úlisně. Spíš pokorně.

„Co mi chceš? Nech mě být. Žádné jméno Tvého Mistra jsem nevyšloil.“

„Já vím. O to nejde. Tedy jde o to. Právě o to. Mistr mě za Tebou poslal.“

„Nech mě být. Mám práci a do tmy chci být doma.“

„Prosím, odpusť mi, že jsem ti včera vynadal. Mistr se na mě proto zlobil. Chce Tě vidět.“

„Mně? A proč?“

„Snad Ti chce něco říct. Pojď se mnou.“

Vzal Judu za ruku, ale Juda cítil, že mu nechce ublížit. Přivedl ho do skupiny mužů sedících v trávě. Ten ramenatý, který mluvil, měl kaštanové vlasy a vousy a velké hnědé oči. Dosud mluvil vážně, ale když uviděl Judu, oči se mu usmály.

„Ty jsi Juda, který vyháněl demona země a hrozil mu Nazaretským, je to tak?“

„No...“

„Sedni si sem,“ ukázal Mistr vedle sebe. „Jídáši, dej mému hostu něco k jídlu, dře tady celý den, musí mít hlad.“

Juda dostal kus chleba a taky kus ryby.

„Musí mít i žízeň. Jane, přines mému příteli vodu.“ Přísný chlap, který včera hrozil Judovi pěti

teď jako černý beránek zdvořile podal Judovi pohárek s vodou.

Juda byl zmatený a čekal, kdy skončí nějaká hloupá hra a přijde ledová sprcha nebo pár facek za věrejší opovázlivost.

Ale Nazaretský Mistr se tvářil velmi přátelsky. Ptal se Judy na dnešní práci a na to, jak se cítí a také na to, jaké má sny a co ho naposledy rozesmálo. Ptal se ho, jestli se včera zlobil na Jana, když se na něj tak obořil před lidmi na náměstí a jestli ho to pořád ještě mrzí. Řekl mu, že Jan je velice poctivý chlap, který bere život i víru děsně vážně a dal by za ni život. A řekl Judovi, že on, Juda, má velkou výhodu, že má smysl pro humor a pro legraci, že tím šíří Boží Království. Ptal se taky Judy, jestli někdy zažil, že by mu někdo podrazil stoličku, když si sedal. A když Juda řekl, že si to nepamatuje, tak mu řekl, že to je asi důvod, proč to dělá, protože kdyby to jednou zažil, zjistil by, jak to bolí a že si může člověk šeredně narazit zadek. Ptal se taky, co má v plánu dělat zítra. A Juda si později na lůžku uvědomil, že vlastně on, Juda, mluvil mnohem víc než Nazaretský Mistr, a že vlastně neslyšel žádné velké moudro, o kterém mluvil černý Jan. A když se Mistra ptal, proč jeho,

cizího kluka, pozval k sobě na večeři, tak mu Nazaretský odpověděl, že se Juda včera cítil mizerně a byl našťvaný na celý svět a to že není dobré, a že nechtěl, aby v Judovi něco dobrého zahynulo. Že to cítí jako své poslání, hledat a zachránit, co zahynulo. A že se v té jeho špatné náladě cítil namočený, že v tom vlastně kvůli Janovi měl prsty. Nakonec Mistr Judovi řekl, že už je čas jít spát a že to má Juda do postele ještě kus cesty a zítra ho čeká tvrdá práce a že by se o něj babička mohla bát. Objal Judu a řekl, že je moc rád, že má Juda lepší náladu a zase řekl to o tom, že hledá, co zahynulo, aby to mohl přivést k životu. A Juda se rozloučil a chlapi bručeli na pozdrav a černý Jan ho dokonce přátelsky poplácal po unavených zádech a zase řekl, ať se nezlobí.

Juda si později uvědomil, že nepadlo ani slovo o démonovi země, což by Judu obvykle dost zajímalo, ale při rozhovoru na to vůbec nepomyslel, ani o tom, jestli je pravda to o těch hovínkách a Dáblově skále. A taky nevěděl přesně, co v něm mělo zahynout, ale když usínal v posteli, bylo mu moc dobře. A když se další den ráno probudil, měl už v žilách nový život.

- Jan -

NOVÉ PŮSOBIŠTĚ P. KRBCCE

Jendo, do Třeště dorazila zpráva, že opouští místo svého dosavadního působení. Je to pravda? A kam odcházíš, abychom věděli, kde Tě hledat ☺?

Určité zprávy se šíří rychle a někdy i rychleji, než se je dozví samotný příjemce zprávy. Některí totiž tuto novinu věděli skoro o měsíc dřív, než jsem se ji dozvěděl oficiální cestou. Ano, je to tak, od 1. 9. jsem ustanoven v Rokytnici nad Rokytinou. Tedy přibližně 35min od Třeště. Je to první a poslední místo Služebníka Božího Jana Buly, který byl umučen komunistickým režimem ve vykonstruovaném procesu tzv. Babických vražd. Čeká mě tedy zajímavé prostředí, protože události padesátých let jsou stále zapsány v historii toho místa, ale zároveň jdu na místo, kde žil člověk svatého života.

Působení ve Křtinách nebylo časově příliš dlouhé. Jak na toto místo budeš vzpomínat?

Co se týká správy, jsou Křtiny velice náročným místem a některé věci se začaly podepisovat na mém zdraví, ale naštěstí je toto obtížné a nepříjemné období za mnou. Z těch hezkých věcí bych rád vzpomenu navázání kontaktů. Nejprve zmíním dva mladé lidi a jejich rodiny, pak je to několik párů z příprav na svatbu, kdy jsme si tzv. „sedli“ a kde se rýsuje i příprava na křest, a nakonec to jsou krásné vztahy z příprav dospělých na křest a uvedení do svatosti.

Zcela prakticky ... Vybalil sis všechny věci, nebo jen naložíš krabice a jedeš dál ☺?

Všechno jsem vybalit opravdu nestihl. Takže obojí. Něco jen hodím do auta, ale i to balení mě čeká. Na knížkách jsem ujížděl i před tím, ale zjišťuji, že k tomu přibyla i záliba ve velkých palmovitých rostlinách. Tož s sebou povezu šest různých palm a jeden velký keř myrty... ☺

Těšíš se do nového místa? Máš rád změny?

Změny mi nevadí, když nejsou moc časté a moc rychle za sebou. Těch změn jsem si za poslední dobu užil až dost... ☺ Takže by to chtělo nějaké klidnější období. Na druhou stranu sám se velice bráním, když mi někdo říká: „Pane faráři, vždycky to tak bylo.“ Změny jsou dobré, aby člověk neustrnul, nepřestal se rozvíjet a neupadl do letargie nebo spokojenosti sám se sebou. Změna dává prostor zreflektovat své dosavadní jednání a možnost se poučit a posunout dál. Ovšem nemusí těch změn být moc a v tak rychlém sledu... ☺

Do Rokytnice se těším. Jde o klasickou farnost a tedy i klasickou farní pastoraci. Mnohé věci tam fungují a lidé se starají, což je pro kněze velmi důležité. A hlavně člověk tam nebude v jedné osobě kastelán, stavební manažer, poutní referent, sekretářka a farář. To znamená, že bude čas na to

být knězem, tedy tím, kdo se modlí za sobě svěřené a slouží vyučováním a svátostmi.

A ještě se nabízí otázka... Jak jsi trávil léto? Navštívil jsi třeba nějaké zajímavé místo?

Nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že pracovně. Dobíhaly přípravy na svatby, stále do Křtin přicházeli poutníci atd. Ale byl čas i na odpočinek. První dva týdny v červenci jsem byl u mamky v Třešti, takže klasická rodinná dovolená ☺. Se třemi mladými, které jsem poznal právě ve Křtinách, jsem byl na pouti v Římě. Ještě se chystám první dva týdny v říjnu prodloužit si léto nebo si ukrátit zimu spolu s jedním knězem a několika rodinami v Sicilském Trapani.

Děkuji.

- KZ -

RUMUNSKO HORY PLNÉ BOHA

Když jsme před rokem poprvé zauvažovali s našimi přáteli o tom, že bychom se mohli podívat do rumunských hor, nevěděla jsem, co si mám pod tím představit. Jaké to může být a jaké to asi nikdy nebude, jsem si jen v myšlenkách lehce malovala. Tak, jako se obrázky kreslí fixou na sklo. Stačí trochu přejet prstem po hladkém povrchu a všechno se rozmaže lehce a hned. Tak to má asi každý, kdo putuje do neznáma. Takovou rozmazanou snovou nejistou představu. Jediné, co jsem věděla, bylo, že tam strašně chci a že to neumím

ani zdůvodnit proč. Někdo nás odrazoval, někdo nás nechápal, někdo nám to asi přál, setkala jsem se s různou reakcí lidí. Těšila jsem se, bála jsem se. Z obav, které se začaly objevovat, jsem postupně změnila slovo „dovolená“ na slovo „výprava“, protože o dovolené máme s Jurou každý úplně jinou představu. Začali jsme pořizovat vybavení a s tím přišly i první neshody. Věřila jsem, že to všechno dobře dopadne a Rodnu, kterou jsme si z rumunských hor vybrali, opravdu přejdeme, že to zvládneme i po dvaceti letech manželství v na-

šich dvaactýřiceti letech. Tak trochu se hecnout, ještě to udělat, ještě na to mít sílu, přejít hory a nést si s sebou to, co potřebujeme, jen na zádech. I když nemluvíme cizími jazyky, i když jsme nikdy nevycestovali takhle daleko.

Poslední dny příprav, kdy jsme vážili batohy a několikrát přeskládali věci znovu vyhozené a znovu zabalené (přece jen dvacet kilo je dvacet kilo), jsme začali být lehce nervózní ze zpráv o toulavých dravých psech a medvědech, zlodějích aut, mrznoucích deštích v srpnu apod. Nakonec jsme děti seznámili s tím, kde jsou v dokladech papíry s pojistkou a jak je to s účty a převozem ostatků z ciziny a vyřizováním pohřbu rodičů. Naši pubertáci to tak dramaticky neviděli, neboť mezi řečí zaznívala slova jako „houseparty“ a „pařba“. Loučili se s námi s úsměvem a s radostí. A tak jsme odjeli. Já se slzami v očích, že se živí nevrátíme a vidíme se naposledy. Jura s tím, že nám to teda hezky začíná a že nemá s sebou nic na „takovýchle nervy“ kromě placatky slivovice, což mu přišlo zoufale málo. Ale dvacet kilo je dvacet kilo. Přece neponeseme ještě pět litrů vína navíc, aby byl batoh takový „Monstrum“!

A pak jsme dojeli a vystoupali na rumunskou Rodnu.

Reinold Stecher říká: „*Mnoho cest vede k Bohu, jedna prochází horami.*“

A Miroslav Nevrlý říká: „*Nejdůležitější je probudit touhu.*“

Bůh ve mně probudil touhu a prošel se mnou horami. Nesl s námi batohy těžké asi tak padesát kilo, co váží prý jen dvacet (chacha). Díval se na nás očima svištíma, hvízdal a v dálce nás sledoval. Byl i blízko. Potil s námi kapající pot, bolet ho kotník, sušil s námi mokrý stan, umýval zaschlý ešus od jídla. Postaral se o exkluzivní místa ke spání jako z katalogu, a když jsme si mysleli, že už krásnějšího místa ke spánku ani není, tak si to s námi vyměnil za ještě exkluzivnější a krásnější místo. Rozdělil se o jídlo, co by se správně nemělo nazývat obyčejně „jídlo“ ale „pochoutka“. Pil s námi chladivou vodu přímo z řeky a vodopádů, která by se správně neměla nazývat obyčejně „voda“, ale „lahodný nápoj“. Domluvil rozzuřeným psům, aby nás nechali jít dál. Ti své ovce dobře hlídali před medvědy. Pochopili od

Něj velmi dobře, že sice smrdíme, ale do medvědů máme hodně daleko. Vyslyšel i mou prosbu uvidět polozdivočelé koně. To je důkaz, že kromě angličtiny, rumunštiny, ruštiny a ostatních světových jazyků mluví Bůh ještě psí a koňskou řečí. A nejlíp mluví řečí medvědů. Zabavil medvídky na celý týden a tak jsme našli jen jejich lejno. Pochopili jsme, že mají s Bohem lepší zábavu a zvysoka na nás.... Zkrátka se nám všichni medvědi vyhnuli.

Bůh byl také dojatý. Sledoval s námi západ slunce a udivoval se jim i On sám: „*No, tohle jsem vytvořil? Tak, to je pecka!*“

Přitom se ale vždy postaral o luxusní počasí na další den. Jen tak, jakoby se nechumelilo (ještěže ne!). Bůh umí skvěle načasovat a naplánovat odjezd rumunského autobusu, který je jinak velmi nespolehlivý a vůbec nejedzí podle jízdního řádu. Čekal na nás dole v městečku, když jsme unavení a vyčerpaní slezli z hor, připraven k odjezdu hned, jak jsme to potřebovali. Neuvěřitelné! Bůh posadil za volant usměvavého milého chlapíka, který řídil i bez držení volantu zákruty a když se z rádia linuly kýčovitě rumunské songy, konverzoval s námi lehce a s vtípem. U sestřiček v horském klášteře nám Bůh zamluvil ubytování a ještě nám ponechal pocit, jak jsme si to domluvili sami, i když jazyky neumíme.

Bůh zvládá zkrátka všechno a ještě něco navíc. Kromě toho všeho, co s námi prožíval v Rumunsku, zažil ještě neuvěřitelnou pařbu s našimi dětmi v našem baráku při „houseparty“ a pak jim i bez stavebního povolení pomohl dát do pořádku náš dům dřív, než přijedeme zpátky domů živí a zdraví. To vše a ještě mnohem víc stihl za ten obyčejný týden s obyčejným prázdninovým datem. Být na Jeho místě, vezmu si pak dovolenou... Je prostě boží - Bůh horký a ledový, Bůh extrémů.

On žije i v téhle zemi rumunské a byl tam pro mě nějakým způsobem viditelný. Ve chvílích úzkosti, kdy nechtěně došlo na mé vnitřní otázky, které jsem ani neměla v plánu si klást, odpovídal bez dotazování. A stále nám připomínal: „*Zastavte se chvilku, nelette tolik, rozhlédněte se, miluji vás!*“

Když jsme sestupovali z divočiny do civilizace, z ticha do křiku a z čistoty do nepořádku, pochopili jsme, že i Rumuni jsou boží děti – usměvaví, žebraví, srdeční, nevkusní, přátelští bordeláři. A rumunská země je pestrý, barevný,

květy vyšívaný šátek. Biblické 5D kino. Bohatství i chudoba, čistota i špína, svoboda i otroctví, vůně i smrad, strach i bezpečí, klid i napětí, slzy i výbuchy smíchu a láska a přátelství, přátelství, přátelství...

Stále mi hlavou krouží obrázky hor, stále se mi vybavují nádherné pohledy, když zavřu oči. „Dovolená“ i „výprava“, nebo jak to vlastně nazýváme, skončila a obyčejný život plyne dál. A On, přítel Bůh, mi nese batoh každý obyčejný den na neobyčejně krásných životních stezkách. V horku, v chladu všech dní. Nahoru, stále dál, nohu za nohou, jazyk na vestě, stoupá se mnou

výš a výš až k pramenům, tam, kde je voda čistší než v údolích, aby rozložil svůj stan, dal mi najíst a napít a vytáhl z batohu vše, co potřebuji. A k tomu má ještě něco navíc. Vždy má něco navíc v batohu. To jeho „Monstrum“ musí vážit asi tak 500 kg a klidně ho ponese a unese...

Po mě chce jen, abych šla s ním. A stále mi připomíná, když zase předbívám a chci být pyšně lepší než On sám: „Zastav se chvilku, nelet tolik, rozhleďni se, miluji tě, miluji...“

Markéta Kartáková

TÁBOR LOVĚTÍN 2018

Na táboře se mi letos líbilo. Tak jako každý rok. Hráli jsme hodně her, ať už přes den, tak i v noci. Počasí nám taktéž přálo, a i když občas přšelo, vždy se našla nějaká zábava. Tématem byli zlatokopové, a proto jsme také dolovali zlato. Mně se nejvíce líbila hra s názvem Denní rutina zlatokopa. V této hře trval celý den pouze dvě minuty. Za tuto krátkou dobu jste se museli nasnídat (malý kousek chleba), vyčistit si zuby (cca deset vteřin) a donést polínko co nejdál, ale když někdo zařval: blíží se večerka, museli jste za patnáct vteřin zalézt zpátky do spacáku. Pokud jste to nestihli, měli jste trestné body. Tým, který donesl všech pět polínek na určité místo dřívě, vyhrál.

Noční hry jsme hráli jenom dvě. První noční hra spočívala v tom, že jsme pašovali suroviny přes kanadskou hranici. V reálu to vypadalo asi takhle: Na začátku jsme každý dostali jedno víčko – to byl náš život. Poté si každý vzal tolik polínek, kolik unesl. V lese byla docela široká hranice a na ní hlídali dva hlídači. Pokud vás zpozorovali, posvítili na vás baterkou a vzali vám život. Pokud se vám ale podařilo přejít přes hranici, pokračovali jste dál lesem a po chvíli jste došli k váze a tam se vaše polínka zvažila. Čím více jste přinesli, tím více jste pomohli týmu. Od váhy jste

museli zpátky do tábora pro nová polínka. Takhle se to opakovalo pořád dokola. Byla to sice trochu náročná hra, ale všichni jsme to zvládli. V druhé noční hře jsme dolovali zlato. Hra začala tím, že v noci někdo zařval: přepad. My jsme celý rozešpalí vylezli ze stanu. Poté jsme dostali vzkaz, abychom se dostavili na určité místo. Zde nám byla vysvětlena pravidla hry. Na začátku každý obdržel jeden život. Ve třech lesích okolo tábora bylo na různých místech schované zlato. Tato místa byla označena světlem. Aby to nebylo tak jednoduché, tato místa hlídali strážci. Ti vám mohli vzít nejenom život, ale i zlato. Zlato jste mohli nosit jenom po jednom. Pokud se vám podařilo zlato získat, donesli jste ho na louku, kde se započítávaly body pro tým. Na této hře se mi nejvíce líbilo to, že ji pro nás připravili bývalí táborníci.

Líbily se mi samozřejmě i ostatní hry. Také musím poděkovat oběma kuchařkám za to, jak dobře nám vařily, všem vedoucím za to, jak pro nás vymýšleli program a zdravotnici Šarce, která se o nás celý tábor pečlivě starala. Tenhle tábor se mi líbil ze všech úplně nejvíce a příští rok pojedu určitě na 100% zase.

Monika Bambulová

Fotografie jsou dostupné na adrese <https://tabor.tre-fa.cz>

LETNÍ TÁBOR ZLATOMLÝN

Letní tábor Zlatomlýn se konal u Opatovského rybníka Zlatomlýn od 15. do 25. července. Ještě než jsme se vypravili na tábor, objevili jsme ve schránkách dopis, abychom pomohli zachránit Starou Čínu. Ta byla námětem celého tábora, během kterého jsme hráli různé hry. Nejvíce se mi líbila hra Hon na draka. Tato hra byla o tom, že jsme měli najít drakovu kouzelnou šupinu, která mohla uzdravit nemocnou císařovnu. Šupina spadla do rybníka a my jsme ji museli získat jen z postavené přehrady. Na táboře jsme se naučili

spoustu nových věcí. Například jsme jedli čínskými hůlkami a šifrovali. Získali jsme také spoustu nových kamarádů. Celotáborovou hru vyhrál tým žlutých Sia, vybíjenou tým zelených Liao a ve hře Kuub zvítězil tým modrých Fei long.

Děkujeme všem vedoucím, že pro nás tento tábor připravili a věnovali nám svůj čas.

Vojtěch Hynk

KATECHEZE DOBRÉHO PASTÝŘE

Od října bych ráda začala s katechezí pro předškolní děti ve věku 3-6 let. Jedná se o Katechezi Dobrého pastýře, program vytvořený spolupracovnicemi Marie Montessori Sofií Cavalletti a Giannou Gobbi. S programem jsem se poprvé setkala před dvěma roky na Celostátním katechetickém kongresu v Třešti. Zde ho prezentovala ThLic. Ing. Marie Zimmermannová, Th.D., odborná asistentka Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze a současně vedoucí projektů pro školy Arcibiskupství pražského a Mgr. Marcela Fojtíková Roubalová, Ph.D., odborná asistentka Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Obě se Katechezí Dobrého pastýře zabývají již asi 6 let, zúčastnily se a účastní kurzů KDP v zahraničí a samy pořádají kurzy u nás a na Slovensku.

Program je koncipován pro děti ve třech věkových kategoriích: 3-6 let, 6-9 let a 9-12 let. U nás jsou zatím k dispozici materiály a kurzy pro první dvě věkové skupiny. V této katechezí jde o propojení Božího slova a liturgie. V prvním stupni /3-6 let/ je ústředním tématem Ježíš – Dobrý Pastýř. Tematickými celky jsou Mše svatá, Ad-

vent a Vánoce, Podobenství o Božím království, Ježíš – Dobrý Pastýř, Svátost křtu a Ježíšovo vzkříšení. Jednotlivé katecheze se během tří let opakují a postupně rozšiřují. Děti mají k dispozici názorné materiály a vybrané texty z Písma, se kterými mohou pracovat a v průběhu roku se k nim vracet.

Katecheze probíhá ve zvláštní, k tomu určené místnosti zvané atrium. Je to vlastně taková předstíň kostela, kde děti mají pracovat v tichosti a učit se také v tichu naslouchat Božímu hlasu. K tomuto účelu nám bude sloužit jedna místnost na kaplance, kde bychom se s dětmi scházeli pravděpodobně v neděli po mši svaté /bude ještě upřesněno v ohláškách/.

Prosím rodiče, kteří by měli o tuto katechezí pro své děti zájem, aby mi dali vědět /kvůli počtu dětí/. Více informací o programu najdete na stránkách:

www.katechezedobrehopastyre.cz

Bc. Zuzana Nováková

15. + 12. JITTRO HRY

V sobotu 8.9. se uskutečnily již tradiční Podzimní přespolní JiTTrO hry v Kněžicích. Letošní účast byla větší než v předchozích letech, zúčastnil se téměř rekordní počet sedmi farností: Třešť, Růžená, Batelov, Kamenice, Zhoř, Jamné a Kněžice. Celé hry byly zahájeny mší svatou, kterou sloužil náš nový pan farář o. Damián a doprovodila ji schola z Kamenice.

Poté jsme se za „olympijským běžcem“ přesunuli před Orlovnu, kde po slavnostním nástupu farností a zapálení našeho „olympijského ohně“ byly požeňnáním o. Damiána hry zahájeny. První disciplínou, které se zúčastnili všichni soutěžící, byly piškvorky, v nichž se po dlouhém a napínavém souboji umístila na druhém místě Monča Bambulová.

Po piškvorkách následoval čtyřboj, který se skládal z hodu oštěpem, vrhu koulí, skoku

do dálky a běhu na 60 metrů. V kategorii mužů zvítězil Vojta Novák z naší farnosti.

A pak už probíhaly souboje v ostatních disciplínách: florbalu, KUBBU, pentaqu, kuličkáč, volejbalu, nohejbalu, kalču (stolním fotbalu) a biblickém orientačním běhu.

Naší farnosti se velmi dařilo téměř ve všech disciplínách, a i když to v konečném pořadí nestačilo na obhájení loňského vítězství, tak obsadila krásné druhé místo za vítěznou Růženou.

Chtěla bych poděkovat všem účastníkům za jejich zapálení a náboj, se kterými šli do všech soutěží a soubojů a také všem rozhodčím a těm, co jakkoli pomohli s přípravou a zdárným průběhem celých JiTTrO her.

Maruška Kaňkovská

ŠKODA ...

Možná si někdo povzdychnul, že je **škoda**, že nám po dlouhých čtrnácti letech vyměnili faráře... Naštěstí přišel NOVÝ, což je (při dnešním stavu duchovních v Čechách) vlastně výhra...

Poprvé jsem ho potkala v neděli před kostelem, kde jsem postávala, hlídajíc rozpadající se (novou) tašku – **škoda** ☺..., ve které byl uvitací dárek právě pro NĚJ... Vykračoval si z fary jistým krokem, s kabelkou v ruce, a uvítal mě pozdravem a milým úsměvem...

Moje první dojmy??? Asi dobrý..., nevíme..., uvidíme...

Na můj vkus se napoprvé docela „rozkázal“ (měl to přes deset minut) a ani obsahově jsem toho moc nepobrala (a možná jsem nebyla sama) ☺ – **škoda** ...

S jeho příchodem přišly do Třeště i velkolepé plány a vize ...

Starší chlapi ho neváhali hned zkraje pozvat mezi sebe na jejich pondělní společenství, kam dochází již pravidelně a zajisté i rád ... Byla by **škoda**, kdyby s tím přestal!

A právě tam se začaly rodit termíny, nápady a budoucí řemeslníci... Chystala se velká věc – kompletní revitalizace farní budovy (velký úklid, nová koupelna, kompletní výmalba celého objektu ...). Z inženýrů, z bakalářů, z magistrů, i z netitulovaných se rázem stala partička úderníků, kteří se do toho pořádně opřeli. Na farní zahradě se střídal kontejner za kontejnerem a vůbec ničeho nebylo **škoda** ... Fara si potřebovala po letech přece jen ulevit...

Bylo vyklizeno a začalo se bourat... Povel zněl jasně – všechno stávající z koupelny pryč a to co nejdříve, aby to navazovalo ☺. Někteří chlapi při zednických pracích kolabovali a málem vypustili i duši, ale nakonec to dali! **škoda** nebylo ani oprýskané vany, ani nevzhledných obkladaček...

Duchovní se na čas sestěhoval do prostor konírny, kde nocoval i úřadoval...

K výběru designu nové koupelny byly poté přizvány i dívky, aby se zapojily se svou kreativitou. Výstupem z onoho je koupelna v příjem-

né béžovo-hnědé barvě, vanu nahradil prostorný sprchový kout a nové umyvadlo dostalo i praktickou bílou skříňku... **škoda**, že se toho nedočkal Tomáš ☺.

Po dobu rekonstrukce koupelny byl ve fare také samozřejmě omezen i přísun vody – zejména té teplé ... **škoda** ... Ale pan farář si velmi rychle poradil – pořídil si na farní zahradu velmi parádní, praktickou, „IN“, solární spršku, díky které přečkal všechna ta „vodní úskalí“ ... (myslím, že ze zámku měli zajímavou podívanou ☺)

Nakonec přišlo malování a úklid... Počasí přálo, malíř se snažil, maloval o sto šest, občas zřejmě velmi energicky – Primalex se dostal i do míst, kde bych ho úplně nečekala ☺. **škoda** ...

Umyla se okna, pověsily se nové garnýže se záclonami, zkrátily se závěsy, vytřely se podlahy, vypraly se textilie, umyl se nábytek, vyspravily se staré almary, nastěhovaly se věci a otec Damián může BYDLET! Byla to dřina, která ale stála za to! Určitě to nebyla **škoda** času všech zúčastněných ☺.

Díky akci „farní makačka“ jsme se docela rychle a doufám, že snad i nenásilně skamarádili (promiň za to tykání), máme za sebou už i společný oběd v italském stylu a posezení u kamenného stolu ... Vypadá to nadějně ☺.

Jen jedno bych si na závěr ještě dovolila: A NENÍ **ŠKODA**, ŽE NA FARNÍM DVORE NEPARKUJE PŘECE JEN NĚJAKÁ **ŠKODA** SIMPLY CLEVER??

- JaD -

KALENDÁŘ

23.9. Farní den spojených farností v Třešti

- 10:00 mše sv. v Třešti u sv. Kateřiny
11:30 společný oběd – KD
13:00 přednáška a diskuse
Věra Sosnarová
– žena, která přežila gulag
13:00 program pro děti
15:30 překvapení otce Damiána

- 4.10. rekolekce kněží v Třešti
5.-7.10. víkend pro děvčata
12.-14.10. víkend pro ministranty
26.-28.10. celostátní kongres katechetů
v Třešti

1.11. Slavnost všech svatých

- 16:30 Růžená
18:00 Třešť

2.11. Památka všech věrných zemřelých

- 16:00 Růžená
18:00 Třešť

4.11. 15:00 dušičková pobožnost na hřbitově

10.11. Svatomartinský turnaj ve florbale v Třešti

11.11. Poutní slavnost sv. Martina v Třešti

- 10:00
18:00

24.11. Děkanské setkání mládeže v Lukách

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Křty:

- Třešť:** Daniel Lukáš Řezníček
Růžená: Lucie Marie Mezerová
Alžběta Štrejbarová

Svatby:

- Třešť:** Július Zajac a Lenka Lysá
Zbyněk Lazárek a Anna Kadlecová

Pohřby:

- Třešť:** Jaroslav Eliáš
Roman Žoudlík
Pavel Lukš
Milan Policar

KŘÍŽ U PRAMENE DYJE

Až se zase někdy vydáte k pramenům řeky Dyje, možná si všimnete nového kříže. Když přicházíte od silnice, která vede do Panenské Rozsíčky, kříž hledejte vpravo od pramene. Původní myšlenka, že by zde byla postavena kaplička, nějak nedošla naplnění, tak se zde můžete alespoň zastavit u kříže. Nechal jej postavit můj tatínek a je věnován mé mamince, která toto místo měla ráda. Prostor okolo se časem pokusíme trochu upravit, aby zde mohlo vzniknout místo, kde si třeba vzpomene na svou maminku, postojíte, posedíte, poděkujete a pomodlíte se ☺.

- KZ -

P.S.: Děkujeme všem, kteří nám jakkoliv pomohli!

100 LET DUCHOVNÍ SPRÁVY V TŘEŠTI

Slavíme 100 let od vzniku samostatného Československa. Při této příležitosti můžeme zavzpomínat na duchovní správce, kteří se od vzniku ČSR vystřídali v třeštské farnosti. Jaké to tehdy bylo a co se změnilo? Při prvním sčítání lidu v Československu v roce 1921 žilo v Třešti a sousedních obcích Buková, Čenkov, Hodice a Jezdovice 6543 katolíků, 23 nekatolíků, 140 židů, 2 čl. církev a 101 bez vyznání. Statistické údaje ze současnosti k dispozici nemám, určitě by byly výrazně odlišné.

Před 100 lety spravoval třeštskou farnost dp. děkan a farář Jan Mrázek, v roce 1918 už mu bylo 72 let a měl za sebou 46 let kněžské služby. Pocházel ze Žďanic u Kyjova, narodil se v roce 1846 v rolnické rodině, byl to poslední kněz na třeštské faře, který zde choval koně a další hospodářská zvířata. Do Třeště přišel v roce 1891 a spolu s ním přišli i jeho otec a sestra. Sestra Anna mu dělala hospodyni, bohužel ve svých 44 letech zemřela na tuberkulózu, tatínek František mu pomáhal s hospodářstvím a živil se v Třešti i jako soukeník, dožil se 85 let. Pan děkan měl velmi úhledné písmo, jeho zápisy v matrikách potěší oko každého badatele.

Můj tatínek mi vyprávěl, že jeden rok bylo v Třešti koncem dubna tolik sněhu, že pan děkan Mrázek jel z fary do dolního kostela na pouť na saních tažených koňmi. Bohužel jsem zapomněla, který rok to bylo. Pamětníci té doby už nežijí, ale k dispozici máme zápisy různých událostí z farní kroniky, např.: V neděli 31.7.1922 slavil děkan a farář Jan Mrázek padesátileté kněžské jubileum za hojného účastenství ze strany duhovenstva, farníků, přátel a příbuzných. Rok 1923 – Jelikož dp. děkan Jan Mrázek ochuravěl a musel žádati o dovolenou, ustanoven za provizora Josef Martínek, dosud kooperátor v Řečkovících.

V roce 1924 odešel pan děkan na odpočinek a přestěhoval se z fary do kaplanky. Ve farní

kronice se uvádí: Dne 1. března odešel dp. děkan a farář zdejší na zasloužený odpočinek, když farnosti třeštské po 32 r. síly své na vinici Páně věnoval. Administrátorem a pak od 1.7.1924 farářem se stal Josef Martínek.

P. Jan Mrázek zemřel 1.3.1935 a je pohřben spolu se svou sestrou a otcem na třeštském hřbitově (hrob č. 1670).

Mgr. Marie Kameníková

VZPOMÍNKA

Byli bychom rádi, kdybyste na kolekci fotografií kněží, kteří v uplynulých 100 letech sloužili v naší farnosti, zareagovali. Zavzpomínali a napsali třeba nějakou Vaši osobní vzpomínku, střípek, který utkvěl v paměti. Budeme rádi ☺!

Tak začnu třeba já ☺. První, co mě napadne, je vzpomínka, jejíž „následky“ si naše rodina nesla dalších 11 let.

Chodila jsem myslím do 2. třídy základní školy, když v naší farnosti kněžskou službu vykonával P. Vladislav Dvořák. Jeho krátké (asi roční) působení leckdo vnímal s nelibostí. Dbal na obrovskou kázeň v hodinách náboženství, což si dnešní děti nedokážou představit. Seděli jsme jako pěny a s rukama za zády jsme trnuli, na koho ukáže a dotyčný bude muset „z rukávu“ vyspat nějakou pravdu víry ...

S bratrem jsme pravidelně přicházeli na sobotní ranní mše. Po mši se chodilo na faru, kde jsme si mohli vypůjčit knihy. A protože jsem už jako dítě zcela podlehla knihám, využívala jsem nabídky a chodila si knihy na faru půjčovat. Jednoho sobotního rána nás pan farář zavola a vedl nás do kafehausu. Po otevření dveří vyběhli dva psi a uvnitř bylo několik štěňat. Nikdo se nás na nic neptal, štěně jsme dostali do ruky. A se slovy: pozdravujte doma! jsme „obdrželi“ psa a rozzářeni odcházeli domů ☺.

No, nadšení nebylo na všech stranách, ale když pes přišel od pana faráře, nelze jej odmítnout!!! A tak jsme měli maltéžského pinče, bílého pejska, který se do naší rodiny dostal v době, kdy v televizi „frčel“ Goro bílý pes. Náš Goro se brzy projevil jako fenka. A tak jsme měli Goru, která s naší rodinou žila 11 let.

- KZ -

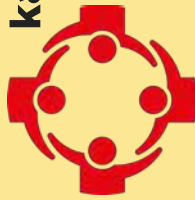
100 LET DUCHOVNÍ SPRÁVY V TŘEŠTI V DATECH

1. Jan Mrázek 1891-1924
  - kaplani: František Hudec, Jan Veselý, Vincenc Knap, Jakub Deml, Eduard Jedlička, Oldřich Hill, Jaroslav Streit, František Novotný, Eduard Cyril Řeřucha, Vincenc Slezák, Antonín Krpoun, František Ďásek, Karel Hobza, Eduard Pufberger, František Chalupa
2. Josef Martínek 1924-1948 (A)
  - kaplani: František Jelínek (B), Antonín Hruža, Antonín Jaroš, Josef Bláha (C), Václav Novák, František Křehlík (D), Emil Mačkal, František Krchňák, Jaroslav Procházka, Alois Stria, Vincenc Slezák
3. Alois Stria 1948-1951
  - kaplan Miloš Václav Dočekal (E) (později tajně vysvěcený biskup)
4. František Křehlík (D) 1951-1952 (bydlel v Růžené, v Třešti byly složité politické poměry)
  - kaplani: Miloš Václav Dočekal (E), Vítězslav Grmela
5. Josef Hlaváč 1952-1963
  - kaplani: Vítězslav Grmela, František Jindra, František Monhort, Josef Pacal
6. František Bohumír Přívětivý (H) 1963-1981
  - kaplani: Karel Pavlíček, František Monhort, František Korbela (byl mu odebrán státní souhlas), Karel Obrdlík
7. Karel Obrdlík 1981-1984
8. Vladislav Dvořák 1984-1985
9. Pavel Procházka 1985-1989
10. Pavel Posád 1989-1990
11. Jaroslav Pezlar 1990-1995
12. Jiří Hason 1995-2000 (F)
13. Roman Kubín 2000-2004 (G)
14. Tomáš Caha 2004-2018 (G)
15. Damián Jiří Škoda 2018 - současnost

XI. celostátní katechetický kongres

26. - 28. října 2018
Třešť u Jihlavy

Misijní dimenze církve

Pátek 26. 10. 2018

Slavnostní zahájení
Přednášející: **Mons. Pavel Konzbul**, pomocný biskup brněnský
Prostor pro výměnu zkušeností

Sobota 27. 10. 2018

Přednášející: **P. Artur Sepiolo**, Th.D., **P. Kamil Obr,**
P. Jakub Sadílek OFM a **PhDr. Karel Starý, Ph.D.**
Praktické semináře, prostor pro výměnu zkušeností

Neděle 28. 10. 2018

Mše svatá - hlavní celebrant **Mons. Jan Graubner**
Předášejší: **Mons. Jan Graubner, doc. PhDr. Ludmila Muchová, Ph.D.**

Přihlašte se do 30.9.2018 na www.cirkev.cz/katecheze

Pořádá Katechetická sekce ČBK ve spolupráci s diecézními katechetickými centry

FOND PULS

SLAVÍ PRVNÍ NAROZENINY

1

V září slaví své první narozeniny Fond na podporu kněží a pastorače brněnské diecéze – PULS. Během prvního roku života se velká rodina malých dárců rozrostla a měla k světu. Dorostla do velikosti více než 2100 donátorů z téměř 300 farností. O její chuti k životu svědčí také i více než 5,7 mil. korun, které donátoři do fondu darovali.

Více o tom, jak se PULSu dařilo naplňovat úkol, který mu byl svěřen, a to podporovat kněze, farnosti a diecézi, se můžete dočíst ve zpravodaji ImPULSy brněnské diecéze, který je k dispozici ve Vašem kostele.

ImPULS
brněnské diecéze

Čím žije PULS aktuálně, jak se rozrůstá, výši darů donátorů a mnoho jiného najdete na <https://fond.biskupstvi.cz>. Rovněž můžete sledovat krátké reportáže ze života PULSu na našem facebooku a Youtube kanálu.

Jsmo rádi, že s Vámi můžeme sdílet tuto narozeninovou radost a chceme všem našim podporovatelům, zvláště donátorům poděkovat.

Zveme také všechny, kdo by se chtěli zapojit do podpory života farností a diecéze, aby se přihlásili na našem webu nebo prostřednictvím přihlášky v našem zpravodaji. Fondu přejme a modleme se za to, aby věrně plnil své poslání, totiž přispívat k tomu, aby naše diecéze PULSovala životem.